

Dubrovnik, 15. 11. 90.

Draga sestra!

Včeraj sem prejel zaljepko,
predvčeršnjem pismu, alho ravno
govoriš u zaljepki o pismu.
Vsak početak ima svoj konec.
Započetak je bil bratu vselej
napačen, zato tudi nij imel
nikdar dobrega konca. Ali da
bo prišlo do solike sramote,
si ne bi bil mogel nikdar mi-
sliti. Kjer nij serca, kjer nij
vere in ljubezni, tam je hudic.

Lamo obsedenec more tako
ravovati kakor brat. Zal mi je
za njega in za vse njegove; ali
zal mi je tudi za nas druge,
da nam Dela tako sramota. Te
Naroda nisem povedel ničesar.
Ali so stavili kaj, se je
gotovo oni list izgubil, kar
se takaj zgodi pogosto. Pač mi
je Marna napomenila, da je brat
pogorel in da ima situacijo zaradi
tega pri zadnji. Ali da je prišlo
tako Delci z njim, nisem vedel,
da mi nisi Ti sporočila. Ivanka
nisem pokazal pisma, da sedaj

je skrivnost pri meni; Takler se
ne poteka, na kateri strani je
pravica. Jaz nimam mirne vesti
sti zaradi njega, ker ga poznam
da je hudobnega srca. Takaj le
je ona želela, da se meni pove.
Kaj ji morem jaz pomagati! Vsaki
ima dovolj svojih kričev, da jih
uprečaja. Ali postimo to, božja pra-
vica naj govori.
Veseli me, da se nij nobena bolečina
razbila. Smotke sem pa jaz nasi-
pal, ker nij bilo časa, da bi se
skladale. Povarjenemu konju
se naj ne gleda na robe. Če je
eden pre slab, naj se pošlje za

^{ujna} Drugi bolji, kakor prihaja tudi
za slabim vremenom lepo. Tudi
imaer tudi naj' krasniji vreme.
Ti pa mi sporoči o zavei brata
vse na skrivno, precej ko kaj
poizveš, ker razum Nane mi
gotovo ne bo ničesar o tem
pisal. Na Nanine besede se pa
tudi vselij ne morem zvesti, ker
ji bče lahko prineso laži.
Prejmite naše pozdrave!

Tvoj
brat
Franz